

kuussid, oolid nemmad nisammas walmis neid armastaste wastowötma. Enima läks isse wööraete fambrid walmis watama, ja öhtosöma pärrast läksö andma, ja issa föndis pojaga rohhoaeda wöörcid lahkeete teeretama ja omma jure lutsuma. Ja pärrast tulli ka emmagi nende järrel. Ja kui wanna innimene sedda aega olli ommast suurst wässimusest toibunud, viisid nemmad tedda suure hõlega linna. Kui pimme senna, temma jäiks walništud fambri astus, olli temma melest kui olleks ta omma foddo, üks ärraräsimata rahho tulli temata süddanisse ja paistis ta filmist, ta parni käed rišti ja lugges: „Nu olgo Jummalale förges, rahho ma peal ja innimestest hea meel.“ Oh hiljuti veel olli temma südda ni turb ja raskte olnud, ja nüüd olli jubba Issanda arm ni helleste aitnud. Süddameliko armastusega panni temma omma käed tütre ümber faela, kes temmaga sannatanud ja ussliko sannadega iggal aetal tedda trööstinud. Ta nuttis nüüd rõömo pärrast. „Teie armjad helsded föbrad,” ütles temma, teie maiasse, teie leestele astudes tunnen minua, piffa kurwastuse järrel, jälle eäsimest forda rõömo ja lotust ommas süddames. Minna ei tea kust se tulseb, rahho tulseb minno peale. Se on Issanda waim mis siin maias ellab ja hingab. Teie ollete temma teendrid, et füll mitte ammeti polest. Teie ollete meid kes meie wälsjäüllatud ja ruusufs lõdud olleme, hallastuse ja armoga üleswötnud. Issand

taasjugo sedda tuhhat forda!“ — Rohfeste joossid pimmeda silmapisarad. Maea rahwas lässid ja jätsid neid tük aega isseleksis rahhule. Pärrast lutsuti neid öhto jõmale. Siis saiwad nemmad õige tutwaks ja pimme wööras hakkas jälle räfima. Teie ees, minno armjad föbrad, seisab üks vägga önneto innimene, sedda Issand omma ärraarmata nouu järrel mitto näetat rosfeste on läbbi latsunud, wimaks leigest omnoekest ilma jätnud ja ommost maalt ärrawinud, et ta se wanna wäesinud süddaa veel wööras mullas peab maggama. Süstli ütlen Jobiga: „Issand on annud, Issand on wötnud. Issanda nimmi olgo fidetud.“ Seit immesilust on temma meid saetnud, immesilud on keik temma teed! sedda tunneb minno hing füll. Teie ollete wist füll seist hirmjast mehhest, Viis koppist Würmianist kuulnud, kes niiüd hulga omma allamid hallastamata förwadusega nende sündimise maalt välja ajab, ja seal usso lampi ärrafusutab, kes teab kui lauaks. Nenda ei olnud se mitte temma helle eestaija wallitsuse aetal. Ewangeliumi usso selge öppetus, nenda fui vägga Lutterus sedda leigest innimeste seggamiissest olli puhhasstanud, lautoti illa ennam laial. Rikkad ja waesed noudsid melepartrandamist. Ja pühha firri leidis iggal pool maad, ja ei olnud peaego mitte üht maea, neist fedda ketseriis nimmetatse, kus Jummalala sõnna ep olleks olnud. Keelunata tullid ussilud loetto Jummala tenistusele, et füll mitte firri-